

[Poul Møller.]

at det er noget, man ikke kan diskutere endnu her i tinget.

Jeg er ked af, at den højtærede finansminister og regeringen ikke vil gå videre i en omlægning af beskattningen fra arbejde, opsparing og indkomst over til forbrug. Jeg tror, at særbeskatningsproblemet bedst kan løses ikke ved kildeskat, men ved, at den proportionale skattegrænse forhøjes. Hver gang vi kan forhøje den proportionale skattegrænse, kan vi komme nærmere til en fjernelse af sambeskatningen og dermed også gå over til den formelle særbeskatning, uden at det bliver til byrde for nogen.

Nu foretrækker den højtærede finansminister den formålsbestemte opsparing. Det er noget helt nyt, det har vi prøvet at gennemføre mange gange, bl. a. ved VK-planen, men tidligere finansministre har altid været modstandere af formålsbestemt opsparing, idet man har sagt: vi kan ikke kontrollere, om formålet virkelig bliver tilgodeset ved disse opsparingsmidler, det har vi ingen tekniske og administrative muligheder for at tilgodese. Derfor fik vi kapitalbindingskonti i stedet for livsforsikringsordninger og lignende ting, men det kan vi jo vende tilbage til, som den højtærede finansminister siger. Men jeg vil gerne fremhæve over for ham, at en formålsbestemt opsparing har disse vanskeligheder.

Jeg vil også gerne sige til boligministeren, at vi vil meget gerne medvirke til gennemførelsen af et forslag til formålsbestemt opsparing; det var noget af det interessanteste, der var i statsministerens åbningstale. Men den højtærede boligminister sagde i sin Forumtale, at man ville forbeholde de billige lejligheder til dem, der ikke havde nogen opsparing; det fremgår både af Politikens og Berlingske Tidendes referat. Jeg må sige, at hvis man på forhånd siger til dem, der sparer op, at de kan ikke få de billigste lejligheder, ja, så er der jo ikke megen opmuntring til opsparing dér.

Den højtærede boligminister siger dernæst, at han vil restriktionerne til livs, så-

ledes at billigt byggeri kommer først. Nu spørger jeg den højtærede boligminister: kan han administrere det uden restriktioner? Er det ikke nødvendigt, at der kommer ansøgning ind til boligministeriet, som dokumenterer, at der er tale om et billigt byggeri? Er det ikke nødvendigt, at der fortsat gives igangsætningstilladelser, for at man kan give det billige byggeri en fortrinnsret og holde det dyre byggeri ude? Jeg kan ikke se andet, end at hele denne linje vil give og måske animere til billigt byggeri, men den vil ikke give os fritagelse for restriktionsbyggeri.

Huslejekontrollen var den højtærede boligminister også inde på. Også her henviser jeg til hans Forumtale, hvor han sagde, at man måtte komme til, at de omkostningsbestemte udgifter skulle dækkes af huslejen, d. v. s. at der ikke måtte være nogen fortjeneste. Så er det så let for det ærede medlem hr. K. B. Andersen at sige det, som han sagde her, at vi vil bare have, at der kan tjenes på boligbyggeriet, medens regeringen interesserer sig for at få boliger. Det kunne være, at sammenhængen er den, at vi ikke får boliger, hvis ikke der kan tjenes på at lave denne vare. I hvert fald for det private byggeris vedkommende må der være en fortjenestmargin, hvis det overhovedet skal holdes i gang. Det synes jeg den højtærede boligminister helt overså i sin Forumtale, hvor han sagde, at huslejekontrollen bliver således, at i udlejningsbyggeriet vil det være kostprisen, der bliver afgørende. Hvordan vil det så gå, hvis f. eks. nogen finder på at bygge meget billigt og godt, vil de så gøre det, uden at de kan se, at en del af rationaliseringsgevinsten vil komme bygherren til gode og en del komme lejerne til gode? Jeg tror det ikke. Hvis man sætter alt det, der skal fremme et initiativ, ud af kraft, nemlig muligheden for at få en gevinst ved at vise initiativ, tror jeg ikke man opnår det, man ønsker. Derfor tror jeg, at regeringens boligpolitiske mål her er forfejlet ligesom med hensyn til huslejerevisionen.